

כנס מיל"ט

נכבדים

צוותי מיל"ט

בני משפחות יקרים

המשוררת סיון הר-שפי כותבת בסירה "תפילה לזמט" את המשפט הבא:
"כל מארצת היא כלי קיבול לזרליץ האור".

אני מבקשת להתבונן במארצת, בכלי הקיבול. וכן על זרליכי האור.
משפחות של מתמודדי נפש, קיימת מארצת. כוחות החיים של בן משפחתנו, קטנו, הצטמצמו, נסוגו. כמה תתמלא מארצת זו? באופן טבעי, היא תתמלא בתחושות קשות. כל כך טבעי להחליק במורד על גלי הדאגה, התסכול, הכעס, הרחמים הצמייט. חוק הכבידה מושך אותנו למט. פעמים רבות הרגשתי רגשות אילו. ואיני נקיייה מהט גט בתקופה האחרונה. איני רואה צורך להרחיב התיאורט. כל היושבים כאן מכירים אותם היטב.

אבל, האם אפשר שהמארצת תתמלא, ולו במצט, ב"זרליץ אור" כדברי המשוררת? האם לא קיבלנו גט מתנות? אולי קטנות, אבל בכל זאת, מתנות. אין ספק שהיינו מוותרים בן על החושק והן על טיפות האור, אך מכיוון שאנו צומדים במקום הגא-קל, שלא לומר, הקשה, של בני משפחה מתמודדים, אני מציעה, קודם כל לצממי ולבני משפחתי, וגט לכת בני משפחה, לראות כמה זכינו ולא רק מה הפסדנו.

אני מוצאת שבצקבות ההתמודדות שלנו גט בן מתמודד, גיליתי בצממי וברבים אחרים כוחות, תובנות, יכולת חמלה. בקבוצה של משפחות תומכות המתקיימת במיל"ט כרמיאל, אני שומעת אנשים שבימים הקשים ביותר בביתם שלהם, גט בן משפחתם המתמודד, מוצאים זמן וכוח להתנדב ולתמוך במשפחות אחרות. מוצאים את הזמן להיות גט בני משפחה שההתמודדות שלהם חדשה, והט נמצאים בשלב הראשון המאופיין בכאוס אמיתי. פשוט נמצאים גט גט צינייים רואות ולב שומע. וכן, גט כמה עצות טובות..

מצאתי כוחות של הודיה על כל התקדמות קטנה, על כל סימן עצל על החיים הנמצא בתוככי בני חי ופועל, על כל זמזום של שיר

מקלחת, על כל יומה קטנה ועל חיוק ולפעמים אפילו צחוק. אני
מודה ומאמינה שגלעל לה, עתיד לצמוח. איני יודעת איך ומתי
ובאמצעות מה ומי, אבל מאמינה...

אני מודה על כל בן משפחה או חבר חי, בריא, מתפקד. שוט דבר,
אינו מופן מאליו, ועל הכף יש להודות.

אני חווה וכואה כוחות יצירה, שהתמודדות הביאה אתה. אנשים,
כותבים, מצוירים, אורטיס, והכל כשצננה תלויה מעל ראש. אני
מאמינה שצננה לו, הביאה אתה איכויות אחרות. ממדיט נוספים לתוק
היצירה, שלא היו שם לולא ההתמודדות.

אחזור ואומר, לה לא כיוץ גדול. ממש לא... יש ימים בהם לא מזהים
לרליפי אור.

כתושבת רמת הגולן, ראיתי את הכנרת הולכת ומצטמצמת במשך שנות
בצורת ארוכות. הכנרת הלכה והתרחקה מאתנו וקו החוף נסוג.
בנסיעות לאורך חופיה נלכרתי בשביף הייפה שהיה מתחת לפני המים
כשילדי היו קטנים. ובשנים האחרונות, איפה השביף ואיפה קו החוף?
כאילו שתי ישויות שאינן קשורות זו לזו. השנה, ב"ה, לכינו בשפע מים.
בלאי ונחלי הגולן שוצפים וקוצפים במים חיים, והמפלס, ב"ה, עולה.
השביף וקו החוף, מתקרבים. גלגלנו, שאסור לאבד תקווה. שטע אחרי
שנות בצורת ארוכות, בצורת כפשוטה, ובצורת יקירנו, יש תקווה שכוחות
החיים יחזור ויתעוררו. טיפה ועוד טיפה, ס"מ ועוד ס"מ, ולוואי,
בלרימת חיים טובה וקבועה.

לא קלה דרכינו. ולעיתים אנו צריכים מישהו שיצמוד לצדנו, שילווה.
שיסי יד על הכתף. שיזכיר לנו להרים את המבט ולראות את האופק,
את התקווה. במקום הזה, נכנסים צוותי מיל"ט ברחבי הארץ. בשיחות
פרטניות, בהנחיית קבוצות תמיכה ובהנצחת ידע. במיל"ט מבינים את
השפה שלנו, בני המשפחה. שפה שלא כולט מבינים. אני רוצה להודות
לכל הצוותים, וביחוד לצוות מיל"ט כרמיאל אליה אנחנו שייכים,
לאנשים עצומים מאחורי הצוותים, המממנים והיוצאים.

אתם עושים עבודת קודש ממש!

היו ברוכים!

תמי שפז